

Tanmese*

2033 novemberében kínai csillagászok felfedezték, hogy egy aszteroida közelít a Föld felé. Hamar kiderült, hogy két hónappal később nagy valószínűséggel össze fog ütközni bolygónkkal. Ezt az összes nagyobb űrügynökség és csillagászati obszervatórium megerősítette szerte a világon. Később a piréz elnökválasztási vita hevében elhangzott, hogy a – később 2033 KO13 nevet kapott – objektum igazából egy mesterséges égitest, a kínaiak lőtték fel korábban, de elvesztették a kontrollt az irányítása felett. Erre természetesen semmiféle bizonyíték nem volt.

A csillagászok éjt nappallá téve számoltak, hogy megbizonyosodjanak az égitest pontos pályájáról és a becsapódás valószínűségéről. Nem volt könnyű dolguk, mert számos naprendszerbeli égitest gravitációs hatását figyelembe kellett venniük. Az első megfigyelések után a becsapódás valószínűségét 50%-osra becsülték. Ekkor még az emberek többsége megvonta a vállát, „hiszen az aszteroida vagy becsapódik, vagy nem”. Amúgy is elkönyvelték, hogy a mindenkori kormány hazudik, és eltitkolja előlük a pontos számokat.

Eközben már minden távcső az összes derült éjszakán az aszteroidát figyelte. Hatalmas iramban ömlöttek a megfigyelések. A szuperszámítógépeket pályaszámításra állították át. Ahogy a pályaelemekben egyre több lett a hasznos tizedesjegy, úgy komorult el a tudósok tekintete. 99,9%. Ez volt a becsapódás valószínűségére kapott végső szám. Nem kellett több megfigyelés, a baljós sejtés immár bizonyossá vált. Csak két hónap maradt a becsapódásig. Azt is tudni lehetett, hogy Dél-Amerika csendes-óceáni partvidékén fog bekövetkezni az ütközés, de az utána következő szökőár vagy hamu-

* A történet teljes mértékben a képzelet szüleménye, a valósággal való bármiféle egyezés kizárólag a véletlen műve.

felhő hónapokra lakhatatlanná teszi a planetát, globális katasztrófát okozva.

Az egész emberiség léte forgott kockán. A szakemberek lázas számolásba kezdtek. A kisbolygó megsemmisítését senki sem merte vállalni. Nukleáris töltetek ugyan rendelkezésre álltak, de a technológia kiforratlan és kipróbálatlan volt. Azon kívül évekkel korábban leállították a nagy hordozórakéták fejlesztését, így esélytelen volt a töltetek célba juttatása. A lassú eltérítéshez pedig már késő volt. Ahhoz sokkal korábban fel kellett volna fedeznünk az aszteroidát. Bárcsak ne kaszálták volna el annak az infravörösben érzékeny, veszélyes kisbolygókra vadászó űrtávcsőnek a tervét! A szakemberek hosszú évek óta hiába figyelmeztettek a veszélyre ....

Csakhamar világhósszá vált, hogy senki sem maradhat életben hosszú távon a Föld felszínén. Aki túléli a katasztrófát, az zombiként bolyong majd a füstölgő romok között, és hamarosan éhen és szomjan fog halni. Az egyetlen esély az életben maradásra, ha pár hónapra föld alatti bunkerekben húzódik mindenki, és ha elmúlt a veszély, újra kezdődhet az élet. A Földön néhány helyen már volt hasonló helyzetre kialakított bunker – atomháború veszélye is fenyegetett pár évtizede, és egy 1985-ben Magyarországról kivándorolt mérnök, bizonyos Karakó Károly tervei alapján az USA-ban már kész is volt a váza a biztonságos építményeknek. Ezeket most éjt nappallá téve rendezték be, ellátták élelemmel, gyógyszerrel, ivóvízzel és árammal, internettel, és hamarosan készen is álltak az emberek millióinak fogadására. De ne valamiféle háborús bunkerekre gondoljunk! Élelmiszer- és vízkészletnek kellő mennyiségben, uszodák és szaunák, növényzet, szórakoztató infokommunikációs eszközök, internet és minden egyéb földi jó is rendelkezésre állt. Ugyanilyen bunkereket kezdtek el építeni nagy szám-

ban Kínában és Oroszországban is. A tervek ott is készen voltak, csak le kellett porolni őket. Néhány európai ország is összefogott, és rohamtempóban bunkereket építettek. Sebtében kötött nemzetközi egyezmények biztosították, hogy a bunkertulajdonos országok mindenkit befogadjanak. A kapacitás elégséges volt a Föld teljes lakosságának elszállásolására, s a teljes populáció szállításának logisztikai kérdése is megoldódni látszott.

Egyetlen kérdés maradt csupán: hogyan lehet rávenni a lakosságot, hogy önként a bunkerekbe vonuljon két teljes hónapra? Hiszen egyes országokban nemsokára választás lesz! Nem korlátozható az emberek szabad mozgáshoz való joga! Az a módszer kristályosodott ki, hogy nem lesz kötelező az óvóhelyre menni. A hely biztosítására elég egy szimpla regisztráció. Hiszen úgyszemint mindenki belátja józan ésszel, hogy az egyetlen módja az életben maradásnak, ha bunkerbe vonulunk. Mindenkinek egyénileg kellett tehát regisztrálnia, ha életben akart maradni.

Sokak szerint azonban ez a megoldás túrhetetlen, és senkit sem kényszeríthetnek bunkerbe! Így gondolkodtak: „Én is tisztellek, akkor is, ha bunkerbe vonulsz, ezért tartsd tiszteletben a döntésemet, vagyis azt, hogy én nem vonulok bunkerbe. Különb is mit tudunk ezekről a bunkerekről? Ki vállal értük garanciát? Ilyen hamar nem is lehet elkészíteni ekkora építményeket! Itt valami bűzlik! Egyébként is, miért pont orosz vízvezetéseket húztak be a bunkerbe, és miért kínai hálózati eszközök kerültek beléjük? Biztosan le akarnak hallgatni, befolyásolni ahaknak a 4.5H jelű sugárzással, arról nem is szólva, hogy minden bunkerlakóba integrált áramkört is építenek majd, amin keresztül irányíthatják a gondolatainkat. Bunkerek, hahaha! Sok birka, mindet betelerik az akolba, és aztán átveszik a világhuralmat a »tudjukkik!« A rettegők menjenek csak szépen a bunkerekbe! Inkább meghalunk, minthogy feladjuk a szabadságunkat!”

A sajtótájékoztatók mindennaposak lettek. Nagy kijelzőn pergett a visszaszámlálás:

hány nap-óra-perc van még vissza, hány milliő kilométerre van a gyilkos égitest és hol tart a regisztráció. Az előbbi számok vésszesen csökkentek, az utóbbi stagnált. Az illetékesek mindenkit igyekeztek meggyőzni, hogy regisztráljon, és vonuljon biztonságos helyre.

Az emberek az interneten okoskodtak, és hirtelen mindenki kisbolygó- és égi mechanikai szakértő lett. Olyanok is, akik korábban nem tudták megkülönböztetni az asztrológiát az asztronómiától. Meg olyanok is, akik szerint hülyeség volt a Pitagorasz-tétel tanítani az iskolában, hiszen lám: ma is eltelt egy nap anélkül, hogy használtuk volna. Newton gravitációs törvényéről, meg a Kepler-törvényekről már nem is beszélve. Az egyik csoport legfőbb érve az volt, hogy arra biztosan nem gondoltak a szakemberek, hogy mire a kisbolygó ideér, mi már máshol leszünk, hiszen a Föld kering a Nap körül. Mások szerint az antigravitáció vagy az X bolygó le fogja téríteni a pályájáról a gyilkos égitestet – hiszen látták „a zinterneten” és a TV is bemondta. Megint mások megesküdték, hogy a sötét anyag fogja a Földet megmenteni. „Hogy hogyan, azt nem tudjuk, de így lesz, csak erősen kell hinnünk benne!”

Természetesen ezen elképzelések egyike sem volt megalapozott. A fizikához és csillagászathoz értő emberek csak a fejüket fogták a sok ostobaság hallatán. A regisztráció lassan haladt. A lakosság alig több mint fele akart bunkerbe vonulni. A szakemberek egyesével hívogattak mindenkit, hogy jobb belátásra térítsék őket. De sokan macacsul ragaszkodtak a téveszmékhez.

Felélénkülték a laposföld-hívók is. Kapóra jött nekik a jelenség, saját teóriájukat hirdették tele torokkal. Ilyeneket mondtak: „Nem lesz itt semmiféle katasztrófa, hiszen a kisbolygó úgy hatol át a vékony Földön, mint kés a vajon. Na jó, legfeljebb megbillen egy kicsit a Föld, na de globális katasztrófa, ki hallott már ilyet? Nem tetszenek parancsolni inkább egy laposföldes bögrét vagy pólót? Az minden bajtól megvéd. Eppen learázás van. Különb is mindenkinek joga van a

meteor

normális élethez, és elfogadhatatlan, hogy efféle korlátozásoktól kelljen szenvednie bárkinek is. Különben pedig az, hogy becsapódik egy kisbolygó, az még nem katasztrófa, legfeljebb kozmikus esemény. Semmi sem támasztja alá, hogy katasztrófa fog történni. Ennek elhitése csak bizonyos köröknek az érdeke. Csillagászok, és katasztrófavédők találták ki, hogy uralmuk alá hajthassák a Föld egész lakosságát. Katasztrófa csak a tévében létezik” – mondták.

látták. Én ugyan hiába meresztettem a szememet az este. A képek, amiket mutattak, hamisítványok. Én magam jobbat rajzolok számítógépes grafikával. Egyébként meg naponta megközelítik a Földet ilyen kisbolygók, mégsem történik semmi. Sőt, autóbalesetben sokkal többen meghalnak évente.” Mások rákontráztak: „Áááá, a Földet már többször eltalálták hasonló égitestek, mégis itt vagyunk!” Egyesek tudni vélték, hogy a becsapódás már megtörtént, hiszen

A szerző az arizonai Meteor Kráternél

Az emberiség két részre szakadt. Azokra, akik tudták, hogy nagy a baj, és azt is tudták, hogy mi a teendő, ha túl akarnak élni. És azokra, akik nem értették, vagy csak egyszerűen nem akartak tudomást venni a közelgő katasztrófáról, és homokba dugták a fejüket. Vissza akarták kapni a régi életüket. Náluk a józan érvelés nem hatott.

„A legfontosabb az immunrendszer. Ezt tartjuk karban, és meg fog minket védeni minden bajtól. No meg a levegővétel. Végül is, az, aki elég mély levegőt tud venni, és sokáig benn is tudja tartani a tüdejében, az mindent túl fog élni. Egyébként is mutassanak ellenőrzött számokat hasonló eseményekről a hivatalos szervek! Ja, hogy nincsenek? Na ugye! A 2033 KO13 aszteroida nem is létezik, hiszen csak a tudósok

„a szomszéd tegnap is látott valami rejtélyes felvillanást. Egyébként is csak a földönkívüliek kísérleteznek velünk.”

És eljött a nagy nap előestéje. Sokkal gyorsabban, mint azt bárki remélte volna. Bárcsak megállíthattuk, vagy visszaforgathattuk volna az idő kerekét! Immár sem Nostradamus, sem a mája naptár nem adott fogódzót. A lakosság kétharmad része regisztrált határidőre, őket el is szállították az óvóhelyekre. Aznap este azonban kicsit bágyadtabban ragyogott a Hold. Másnap reggel szokás szerint felkelt a nap. Tavasz volt, kinyíltak a virágok, és énekeltek a madarak. De a fények valahogy furcsák voltak. Egyszer csak süket csend állt be...

Szabó Róbert